

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 15736/13
09.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући по тужби тужиоца М. М., држављанина М., чији је пуномоћник Р. Ђ., дипл. правник организације – Ц. за з. и п. т. а. из Б., број, по овлашћењу привременог старатеља дип. спец. педагога Г. С. из Ц. за с. р. Л., поднетој против решења Комисије за азил, број: од 13.08.2013. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил, број од 13.08.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована жалба М. М., држављанина М., изјављена на решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил, број од 30.05.2013. године, а којим је, у ставу првом диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина М. М. М., од оца К. и мајке С., рођеног године у Г., С., С.; у ставу другом диспозитива, обавезује се именовани да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број, док је у ставу трећем диспозитива, наведено да трошкова поступка није било.

У тужби поднетој Управном суду, дана 02.10.2013. године, као и допуни тужбе од 16.10.2013. године, пуномоћник тужиоца оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. У тужби описује ток првостепеног и другостепеног поступка, од дана када је тужилац изразио намеру за азил, па до дана доношења оспореног решења, као и описао ток усмене расправе и образложење које су првостепени и другостепени орган навели у својим одлукама. Даље је истакао да је Комисија за азил у решењу од 30.05.2013. године, потврдила исправност предузетих радњи Одсека за азил иако је првостепени орган повредио члан 70. Закона о општем управном поступку, ускративши пуномоћнику право да добије копију записника са поновљене усмене расправе одржане 22.05.2013. године, у Центру за азил у Б. К., а на његов усмени захтев одмах по окончању усмене расправе, али и на писмени захтев пуномоћника од 29.05.2013. године, упућен Одсеку за азил. Такође, наводи да му је на лицу места предата само верзија изнетих чињеница коју је откуцао службеник Одсека за азил, која не садржи потпис тражиоца азила, службеног лица, пуномоћника, нити привременог старатеља, те не представља копију записника са усмене расправе, већ приватно писмено (белешку) службеног лица. Даље истиче да је Комисија за азил повредила правила управног поступка тако што у азилном поступку по жалби није водила рачуна да је тужилац у специфичној ситуацији као лице са психозом и да узима изузетно тешке лекове, са параноидним халуцинацијама које се крећу од несносне буке и

мафије која жели да га убије, до камиона који га прогања и јури, те да је тужилац лице са посебним потребама које тражи азил, као и да су управни органи дужни да странкама омогуће да што лакше заштите и остваре своја права и правне интересе. Посебно истиче да Одсек за азил током обављања службених радњи од дана подношења захтева за азил и усмене расправе није поступао у складу са чланом 15. Закона о азилу, као и чланом 6. и 8. Закона о општем управном поступку, те је допустила да се радња подношења захтева за азил и саслушања спроведу са лицем које није у стању да разумно одговара на питање и да даје исказ пред првостепеним органом који очигледно има психичке сметње и проблеме са психичким здрављем, што показују извештаји поступајућег лекара специјалисте од 24.12.2012., 22.02.2013., 04.04.2013. и 03.09.2013. године и чињенице утврђене на последњој усменој расправи, на крају које тужилац изјављује да се осећа најлошије од када даје изјаве полицији и Одсеку за азил у Србији. Као доказ напред наведеног, прилаже фотокопије извештаја поступајућег лекара специјалисте, психијатра др С. Л. А. и предлаже саслушање поступајућег лекара специјалисте на наводе о психофизичком стању тужиоца и могућности да равноправно учествује у службеним радњама подношења захтева за азил и усмене расправе у азилном поступку. Првостепени орган и Комисија за азил уместо да утврде разлоге зашто тужилац не може да даје конзистентне изјаве, већ изјаве у којима се очигледно види да губи додир са реалношћу, те уместо да контактирају привременог старатеља и поступајућег лекара специјалисту – психијатра, као и информишу се о могућности лица са дијагнозама и, да учествује у азилном поступку, они одлучују формалистички да спроведу управне радње и одлуче да удаље лице из азилног система. Такође, Комисија погрешно констатује да, се о разлозима постављања привременог старатеља није ништа рекло у смислу способности тражиоца азила да учествује у радњама азилног поступка, иако се у образложењу решења Центра за социјални рад Л., о постављању старатеља, јасно и недвосмислено истиче да се привремени старатељ поставља, с обзиром да се ради о лицу које није способно да се стара о својим правима, због лошег психичког стања у коме се налази. Предлаже да се саслушају странке у спору, позове и саслуша поступајући психијатар др С. Л. А. и нареди поступак психијатријског вештачења у погледу способности подносиоца тужбе М. М., да даје изјаве у погледу разлога сопственог проблема у М. и способности да равноправно учествује у управним азилним радњама, као и сваки други тражилац азила, те да суд на основу приложених и изведених доказа, донесе пресуду којом ће тужбу да уважи и поништи оспорено решење, као и да се поново спроведе азилни поступак уз поштовање посебно осетљивог психо-физичког стања М. М.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног закључка суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и свих списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, као држављанин М., дана 07.12.2013. године, у Н., изразио намеру да затражи азил у Републици Србији, којом приликом му је издата потврда о израженој намери да се тражи азил. Дана 17.12.2013. године, у просторијама Полицијске станице у Л., извршена је регистрација М. М. као тражиоца азила, а дана 20.12.2013. године, на основу упута за специјалистички преглед од стране здравствене станице у Б. К., према извештају лекара специјалисте – психијатра у Л., дијагностиковане су му дијагнозе и Дана 31.01.2013. године, тужилац је поднео захтев за азил којом приликом није имао обезбеђеног привременог

